

Hristos și Adunarea Sa (6)

Partea a 6-a: Creșterea și întărirea Adunării

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2.41,47; 9.31; Efeseni 4.7,8,11-16

Introducere

Am studiat săptămâna trecută întemeierea Adunării lui Dumnezeu la Rusalii prin lucrarea Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer jos de către Domnul și Hristosul înălțat. Adunarea a fost constituită atunci, însă potrivit planului lui Dumnezeu era necesar ca Adunarea să se extindă pe plan local, ca ea să crească la număr și să se întărească, ca ea să se dezvolte potențial și ca ea să devină în lumea întreagă o mărturie mare pentru Domnul absent. Tema, pe care o avem acum înaintea noastră, este aceea referitoare la felul cum a avut loc această dezvoltare. Dacă tratăm această temă, am putea, privit istoric, să ne folosim de toată cartea Faptele apostolilor, care descrie drumul pe care s-a răspândit cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos și credința în acele zile de început; și am putea să studiem restul Noului Testament după Faptele apostolilor, căci epistolele, în mod deosebit cele ale lui Pavel, ne redau acea învățătură sfântă, prin care este asigurată permanent creșterea Adunării. Însă în timpul care ne stă la dispoziție putem privi chestiunea numai dintr-un punct de vedere general, la care să ne ajute Domnul.

Ce înseamnă creșterea și întărirea

Gândesc că creșterea Adunării – la care prin cuvântul Adunare este vorba de Adunarea poporului lui Dumnezeu și nu o clădire materială – este creșterea ei în dragoste, acea dragoste deosebită, care este de la Dumnezeu, și în sfințenie și în dreptate și în credință și în mărturie credincioasă pentru Domnul Isus Însuși și de asemenea în cunoașterea a ceea ce I-a plăcut lui Dumnezeu să descopere în Cuvântul Său sfânt. Toate aceste puncte individuale sunt rezumate în creșterea Adunării, care în mod necesar include creșterea fiecăruia în parte.

Este însă în legătură cu Adunarea și o creștere în sensul de înmulțire. Adunarea a fost inițial întemeiată într-un loc, în Ierusalim și probabil și în alte cetăți și sate, în timp ce în Galileea și Iudeea trebuie să fi fost din aceia care au crezut în Domnul Isus Hristos în timpul slujirii Sale, și de asemenea și aceștia au fost botezați împreună cu cei din Ierusalim printr-un Duh ca să alcătuiască trupul lui Hristos. Însă în timp ce mai întâi a fost întemeiată o Biserică locală, planul lui Dumnezeu era ca ea să se extindă în toată lumea, ca grupurile ei să se înmulțească și să crească numărul persoanelor din ele. Și noi știm din istorie, că acest rezultat a fost obținut prin răspândirea Evangheliei depline despre Domnul nostru Isus Hristos.

Cu siguranță ați observat că aceste două cuvinte „creștere” și „înmulțire” (întărire) le găsim folosite cu privire la copiii lui Israel. Ele se întâlnesc în vorbirea lui Ștefan înaintea sinedriului (Faptele apostolilor 7.17). Fiii lui Iacov s-au coborât în Egipt în număr de 75 de suflete și în

timp scurt au crescut și s-au înmulțit în număr mare. Această înmulțire era așa de evidentă, că a atras atenția faraonului, împăratul Egiptului. El a devenit neliniștit și a luat măsuri drastice ca să oprească înmulțirea minunată, pe care Dumnezeu a dat-o aleșilor Lui ca sămânță a lui Avraam; căci acesta trebuia să fie, așa cum El i-a făgăduit, numeros ca stelele pe cer și ca nisipul mării.

Însă creșterea și înmulțirea în Egipt era ceva natural. Aici în Faptele apostolilor avem istoria creșterii numerice, care este cu totul altfel decât creșterea numerică obișnuită a familiilor și națiunilor. Citim despre puține persoane din Ierusalim, care aveau însemnătate mică după etaloanele lumii, dar care credeau în Domnul Isus Hristos și mărturiseau Numele Lui, și din ei ieșea o putere care într-o singură zi s-a răspândit între aceștia în cetate într-o măsură minunată și de necrezut.

Creșterea Adunării din Ierusalim

Faptele apostolilor 2.41,47: Aceia care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat trei mii de suflete. ... Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Un om din Galileea se ridică și vorbește despre ceea ce Dumnezeu a făcut lui Isus Cel răstignit, și puterea cuvintelor lui pătrunde în inima și conștiința acelor care îl ascultau. Urmare acestui fapt, trei mii de suflete sunt născute din nou prin puterea cuvintelor arzătoare ale lui Petru. Era ceva necunoscut până în timpul acela în istoria lumii. Un om vorbește, și trei mii de persoane trec din moarte la viață – ce înseamnă acest rezultat uimitor? Înseamnă că puterea lui Dumnezeu a coborât. Dovedește că Duhul Sfânt este aici, așa cum a fost făgăduit, că Petru era plin de Duhul Sfânt, că el rostea cuvinte, care nu veneau din propriul lui duh, ci erau cuvinte care i-au fost date cu putere vie și divină prin același Duh.

Prin această mărturie lucrată de Duhul, o ceată mare de oameni încărcăți cu păcat au fost conduși să se declare pentru Hristos și să fie botezați în Numele Lui, ca să părăsească societatea perversă, care L-a răstignit pe Domnul Isus, și să se alătore grupei care purta Numele Lui. Aceste trei mii de suflete au fost adăugate la cei care erau credincioși; și în felul acesta Adunarea a crescut și s-a înmulțit chiar în ziua înființării ei la Rusalii. Creșterea avea loc în fiecare zi. Adunarea se mărea în fiecare zi. Așa citim: „Domnul adăuga în fiecare zi”. Aici bărbați, acolo femei și copii auzeau aceleași cuvinte ale harului și puterii; și în ei era lucrat același rezultat plin de putere. Ei au fost conduși să recunoască Numele Aceluia care nu demult a fost răstignit în mijlocul lor. Au trecut aproximativ cincizeci de zile, aceasta era totul, de la acel eveniment îngrozitor.

Însă predicarea a continuat, și numărul celor convertiți a devenit într-o măsură uimitoare tot mai mare. Devotament sincer umplea inimile ucenicilor. Ei erau pregătiți să-și dea viața pentru El, Cel care a suferit pentru ei. Schimbarea uriașă a fost lucrată prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Să privim acțiunea, așa cum ea s-a arătat în Ierusalim în toată simplitatea și puterea ei, căci este o învățătură pe care noi, ca aceia care aparțin Adunării lui

Dumnezeu, niciodată nu ar trebui s-o uităm. Puterea pentru creștere în har, puterea pentru creșterea numerică este acum aceeași ca atunci; același Duh Sfânt al lui Dumnezeu, neschimbător, este încă aici, ca să poarte de grijă, ca Adunarea să aibă creșterea ei specifică și pentru ca ea să facă lucrarea ei, și anume să vestească pretutindeni în toată lumea vestea bună.

Adunarea din Ierusalim a crescut repede, așa că noi citim despre o mulțime, care erau adunați, despre o mulțime de popor, care credea (Faptele apostolilor 4.32; 5.14; 6.2). Ierusalimul era foarte populat în această perioadă de timp, ceata mare de vizitatori, care venise la sărbătoarea anuală, erau găzduiți și în vecinătatea apropiată; însă acolo era așa, că harul lucra cu putere între iudeii din alte țări și între trădătorii pătați de sânge și ucigașii Domnului Isus Hristos din Nazaret; sămânța bună a răsărit și a adus rod bogat. Dumnezeu S-a îndurat de acea cetate vinovată, care a omorât pe Cel drept, Cel sfânt. Păcatul ei era direct înaintea ușii ei, dar „acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult”, și astfel cete mari au venit la credința în Domnul Isus Hristos. Și un număr mare de preoți au venit la credință.

Extinderea în afară

Însă în timp ce mărturia pentru Hristos înălțat trebuia să înceapă în Ierusalim, totuși ea nu trebuia să rămână acolo. Dumnezeu voia ca cuvântul Evangheliei să se extindă de acolo și în altă parte. Corespunzător găsim, că a apărut prigoana, ca să împrăștie pe ucenici. Un martor curajos pentru Domnul Isus Hristos trebuia să-și dea viața pentru Stăpânul lui. Ștefan a murit și a primit cununa de martir; dar prigoana, care a început cu el, s-a răspândit prin Ierusalim cu autoritate intransigentă. Când conducătorii iudei din Ierusalim au observat că ei puteau jigni gloria Domnului Isus Hristos în persoana martorilor Lui, și-au pus toată puterea în această lucrare. Incitați de satan, au pornit să șteargă Numele Domnului Isus Hristos din Ierusalim prin prigonirea urmașilor Lui.

Însă Domnul a prevăzut că va veni prigoana peste ucenicii Lui, așa cum El a trebuit să fie primul care a avut parte de ea. El le-a spus: „Când vă vor prigoni în cetatea aceasta, să fugiți în alta”. În felul acesta toți credincioșii din Ierusalim, cu excepția apostolilor, au fost împrăștiați în împrejurimi. Însă în celelalte localități nu au încetat cu lucrarea lor de mărturie pentru Hristos. Ei au mers în alte locuri și au vestit Cuvântul. Și pretutindeni, unde ei vesteau Cuvântul, același Duh Sfânt stătea înapoia propovăduirii, și propovăduirea era plină de putere, așa că oamenii au fost călăuziți să vestească Numele Domnului Isus Hristos. Prin toată Iudeea, Galileea și Samaria, oamenii auzeau de moartea, învierea și glorificarea în cer a Aceluia, de ale cărui cuvinte mulți își aminteau, ale cărui minuni ei le-au văzut, a cărui prezență miloasă pe străzile lor au pierdut-o. Acum ei auzeau, că El Și-a vărsat sângele prețios ca preț de răscumpărare pentru suflete și că Dumnezeu L-a luat în glorie în înălțime.

Duhul Sfânt era cu predicatorii, și Cuvântul lui Dumnezeu își făcea lucrarea, prin aceea că multe suflete au fost mântuite. Însă noi găsim că persoanele, care au crezut Evanghelia, erau toate unite într-o părtășie nouă, care a fost constituită la Rusalii. Aceia, care credeau, noii convertiți, erau adăugați la cei care erau deja credincioși, și noi citim, că prin toată Iudeea și Galileea și Samaria Adunarea (căci probabil acesta este felul corect de citire în Faptele

apostolilor 9.31) avea pace și se zidea. Era *o* Biserică, *o* Adunare. De ce ei toți erau *o* Adunare? Pentru că un Duh coborâse ca să alcătuiască *un* trup. Deoarece este numai *un* Duh Sfânt, poate fi numai *o* Adunare, și pentru că este numai *un* Cap, poate fi numai *un* trup.

De aceea citim că întreaga Adunare din toate aceste ținuturi avea pace. Ea era zidită, ea umbla în frica Domnului și prin mângâierea Duhului Sfânt, și astfel Adunarea creștea. Până în momentul acesta a fost creștere, și pe tot parcursul acestei cărți citim despre înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu la creșterea Adunării. Nu numai în Samaria și în ținuturile aflate imediat în spatele granițelor Palestinei, ci prin toată Asia Mică și până în Europa și Africa s-a răspândit Cuvântul, și pretutindeni oamenii au fost conduși să recunoască pe Domnul nostru Isus Hristos. Însă punctul remarcabil era, că, chiar dacă așa de mulți și în așa de multe locuri mărturiseau pe Hristos, nu erau mai mult decât o singură Adunare, unită cu un singur Hristos în înălțime și în care locuia un singur Duh Sfânt, care coborâse ca să zidească Domnului acel templu sfânt.

Deci chiar dacă noi nicidecum nu luăm mai departe această carte ca dovadă, putem cu siguranță ajunge la concluzia că înmulțirea și creșterea mădularelor trupului lui Hristos a continuat mereu începând de la Rusalii. Și tot timpul, despre care citim în Noul Testament, creșterea a continuat. Nu a fost nici un moment de stagnare; Biserica a fost ceva permanent crescând, căci înapoia ei stătea puterea inepuizabilă și neobosită a Duhului Sfânt.

Lucrarea lui Dumnezeu la zidire

Adunarea este numită Adunarea lui Dumnezeu, deoarece originea ei este la Dumnezeu; și este puterea lui Dumnezeu prin Duhul Său, care justifică prezența și dăinuirea Adunării în lumea aceasta până în zilele actuale. Chiar dacă ea este slăbită așa de puternic, ea este totuși Adunarea lui Dumnezeu. Noi suntem înclinați să evaluăm un lucru numai după cum îl vedem, însă Scriptura ne arată ce stă înapoia evenimentelor din istoria Adunării. Și acolo vedem puterea măreață a lui Dumnezeu, în contrast cu eșecul exterior al omului. Vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, a spus apostolul Pavel când a vorbit cu bătrânii din Efes despre decăderea Adunării. Eu sunt pe punctul de a vă părăsi. Însă gândiți-vă că Dumnezeu este la voi: „voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu”, așa a scris același apostol credincioșilor din Corint (1 Corinteni 3.9). Dumnezeu cheamă afară din lumea aceasta o comunitate deosebită, care este cunoscută ca Adunare a Sa, și când El a terminat aceasta, ea va fi spre lauda harului Său minunat.

Este prezentă și lucrarea actuală a Domnului Isus Hristos în legătură cu formarea Adunării Sale. Gândesc că ar fi o temă foarte înviorătoare, ca pe baza studiului cărții Faptele apostolilor să se scoată în evidență referirile diferite la activitatea Domnului Isus Hristos. Noi suntem înclinați să gândim despre Domnul Isus numai ca la Acela care a părăsit pentru totdeauna această lume chinuită, care a făcut aici așa de desăvârșit lucrarea plină de putere a răscumpărării veșnice, că nu mai trebuie adăugat nimic la ea. Este realmente un adevăr binecuvântat, că El a terminat lucrarea Sa, că El a glorificat aici pe pământ pe Tatăl Său și că El șade acum la dreapta lui Dumnezeu, după ce a terminat lucrarea, și că drept urmare El Se

odihnește acolo! Și este realmente deosebit de necesar să se cunoască această parte a adevărului. Ea arată inimii și conștiinței, că trebuie să fie convinse că marea lucrare de împăcare a fost făcută și că un Hristos care șade este dovada permanentă pentru aceasta.

Dar trebuie să ne gândim și la un alt aspect al adevărului revelat. Noi ar trebui să știm că Domnul Isus Hristos este încă activ. Când Petru, învățat de Tatăl, a făcut cunoscuta lui mărturisire: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”, Domnul Isus Hristos a spus: „Tu ești Petru; și pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea.” Când este făcută acea lucrarea a zidirii Adunării Sale? Când El a plecat la cer, El a început să zidească. Cine era Acela care adăuga pe cei care trebuiau să fie mântuiți? Ni se spune, că „Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți”. Cele trei mii de suflete de la Rusalii erau aceia pe care El i-a adus în Adunarea Sa. Erau pietre vii, pe care Ziditorul le-a introdus în acea clădire nouă, în acea casă spirituală, care trebuia să crească prin lucrarea Sa măreață până la terminare.

Chiar dacă El este înălțat la cer, totuși se spune despre Domnul Isus că El este activ pe pământ, că El lucrează împreună cu ai Săi (Marcu 16.20). Dacă parcurgem cartea Faptele apostolilor, vom găsi că aceasta așa este. Cine era Cel care a privit din cer în jos și a vorbit lui Saul din Tars și l-a oprit din prigonirile pe care le făcea? Era Domnul, care în legătură cu Adunarea avea un plan deosebit în privința aceasta: Eu vreau să-i arăt în mod deosebit că Hristos și Adunarea sunt una și că Adunarea are o chemare cerească și minunată. Lui vreau să-i fac cunoscută taina despre Hristos și Adunare, care până acum nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor. Domnul Isus Însuși a vorbit direct cu omul: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?” Era cu adevărat un strigăt verbal; o Persoană reală a vorbit cuvinte reale conștiinței și inimii omului. Nu era un vis de noapte; el a fost aruncat la pământ, și persoanele din jurul lui auzeau timbrul glasului. Era o viziune reală în lumea aceasta și rezultatul acționării deosebite a Domnului Isus în lucrarea Sa, și anume formarea Adunării Sale.

Noi putem scoate mângâiere din această realitate mare. Domnul a spus: Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez. Tu și eu suntem probabil din aceia care nu fac nimic pe câmpul de lucru al Domnului, însă Domnul nu este niciodată inactiv. El este permanent la lucru; El zidește Adunarea Sa, El adaugă piatră pe piatră, zi de zi, așa cum Îi place. Domnul are un plan înaintea Lui, cum trebuie să fie terminată Adunarea, și până când Adunarea Sa este terminată El nu va înceta lucrul Său. El are lucru și pentru fiecare din noi, pe care noi trebuie să-l facem, dar la aceasta vom reveni mai târziu.

Lucrarea personală a Duhului Sfânt

Trebuie să păstrăm înaintea ochilor noștri, că acești Lucrători divini, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, sunt preocupați toți cu zidirea și păstrarea Adunării; însă oamenii disprețuiesc Adunarea din cauza propriei lor ratări exterioare. Dumnezeu a revelat în Cuvântul Său adevărul referitor la natura esențială a Adunării Sale, și El a legat instituirea ei pe pământ cu lucrarea deosebită a Dumnezeirii: Dumnezeu Tatăl făgăduiește Duhul, Dumnezeu Fiul toarnă Duhul la Rusalii, și Duhul Sfânt înființează și formează Adunarea.

Un titlu corect al acestei cărți, care conține istoria Bisericii de la început, ar fi „Istoria *Duhului Sfânt*”, nu „Istoria *apostolilor*”. Pe tot parcursul cărții se relatează lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent ce au făcut diferiții slujitori ai lui Dumnezeu prin predicile și învățăturile lor, ei au făcut deoarece au fost însuflețiți prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl însoțea pe Petru, pe Ștefan, pe Filip și pe alții, și El i-a condus și i-a controlat în lucrarea lor. De exemplu, slujitorii Domnului au vrut într-o zi să meargă la Bitinia, dar Duhul nu le-a permis; nu era voia lui Dumnezeu ca ei să meargă în momentul acela acolo (Faptele apostolilor 16.7).

Este această domnie călăuzitoare pentru lucrarea creștinilor numai ceva care aparține trecutului? S-a îndepărtat Duhul Sfânt de Biserică? Este Biserica un vrac pustiu, gol și o ruină? Nu, Duhul Sfânt este încă aici, ca să cuprindă pe cei care vor să se lase cuprinși de El, pentru ca ei să fie folosiți de El și El să-i folosească în lucrarea minunată de zidire și evanghelizare, așa că Adunarea poate să crească și să se întărească. Înainte să ne gândim ce ar trebui să fie slujba noastră, să ne gândim la preamărita Persoană sfântă, care este la lucru în legătură cu înființarea și extinderea Adunării, care în final va sta cu Hristos pe tronul Lui și în Numele Lui va domni pe pământ.

Zidirea făcută de Duhul Sfânt

Lucrarea Duhului Sfânt nu încetează din cauza eșecului omenesc, chiar dacă prin aceasta este împiedicată. În cartea Faptele apostolilor citim exemple istorice despre lucrarea Lui în afara și în interiorul Adunării. Dacă mergem la 1 Corinteni 12, vom găsi natura lucrării Sale în Adunare. Duhul Sfânt dă darurile Sale, ca să întărească viața spirituală a persoanelor din Adunare. El dă unuia un cuvânt de înțelepciune, altuia un cuvânt de cunoaștere spre folosul întregii comunități. El poartă grijă de ceea ce este necesar pentru creșterea și dezvoltarea fiecărei adunări, așa ca ele să nu ducă lipsă de vreun dar spiritual.

Care este țelul mare al acestei diversități de daruri, pe care „le lucrează unul și același Duh”? Capitolul 12 și 14 al acestei epistole arată că ele sunt exercitate pentru zidirea sfinților, cu scopul precis să zidească în credință Adunarea aleșilor lui Dumnezeu. Zidirea înseamnă un proces de construire. Hristos a spus: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea”, ceea ce include în sine că El va adăuga mereu pietre vii la Adunarea Sa, pe care El a întemeiat-o pe stâncă. El poate ridica pietre, ca ele să fie martori pentru El, căci El dă viață pietrelor moarte, așa că ele devin pietre vii și imediat sunt folosite pentru casa spirituală și devin o parte a acelei case. Aceasta este lucrarea Domnului la zidirea Adunării Sale. Dar există și zidirea sau întărirea spirituală a sfinților pe credința lor preasfântă, care mărește cunoașterea lor despre adevăr, aprofundează dragostea lor pentru Hristos, trezește activitatea lor în adorare și în slujire. Cine face aceasta? Este Duhul Sfânt, care lucrează în mijlocul Adunării și mijlocește prin unul sau altul slujba necesară pentru zidirea fiecăruia în parte și a tuturor laolaltă.

Niciunul din noi nu este desăvârșit, fiecăruia din noi îi lipsește ceva într-o oarecare privință. Este prezent Unul care știe ce ne lipsește, și este prezent Unul care poate da, Unul care este gata să dea. Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în acest scop în mijlocul Adunării, El vede un

mădular care slăbește în aducerea de adorare a lui Hristos, și El lasă Cuvântul Său să lucreze la inima și conștiința acestei persoane. El îl face să se rușineze, îl face să simtă că el a primit așa de mult și a dat așa de puțin, că el trăiește pentru sine însuși, în loc să trăiască pentru Domnul său. El îl face pe cel răzvrătit să simtă că a fost neascultător de învățătura clară și de poruncile sfinte, care au fost date în Sfânta Scriptură. Prin lucrarea Cuvântului Duhul trezește forțele leneșe la activități mari.

În multe feluri asemănătoare Duhul Sfânt Își face lucrarea printre sfinți. Deoarece tu aparții Adunării, Adunarea este locul unde Duhul Sfânt îți slujește prin alții, prin aceea că El îți vorbește, ceea ce contribuie la înaintarea ta spirituală și spre binecuvântare. Corectarea nu este un eveniment plăcut. Nu primești cu plăcere lucrurile care rănesc, însă foarte des ceea ce doare cel mai mult face cel mai bine. Un medic iscusit maschează deseori medicamentele lui amare, cu toate acestea medicamentele amare sunt cele care fac bine pacientului. În învelitoarea de zahăr nu este mijlocul de vindecare. Însă Duhul Sfânt nu camuflează Cuvântul adevărului. El nu folosește sabia prin aceea că o ascunde în teacă. Adevărul îl nimerește pe unul cu vârful lui pătrunzător și cu tăișul lui ascuțit, despărțitor, și se știe că este adevărul despre căile proprii nedrepte; cu toate acestea se spune: nu pot suferi pe omul care mi-a spus aceasta. Nu pot suferi vorbirea lui. Gândesc că el ar trebui să-și corecteze umblarea proprie și să nu vorbească despre mine. Ar trebui mai bine să se spună: Vorbește el adevărul lui Dumnezeu, și are acest adevăr să-mi spună ceva și mă condamnă el? Dacă atenționarea este lucrată de Duhul Sfânt, va fi spre paguba noastră dacă refuzăm s-o primim și s-o aplicăm la noi înșine.

Fiecare mădular al trupului lui Hristos are nevoie din când în când de o atenționare, de îmbunătățire și de instruire, și aceste cerințe diferite ale Adunării sunt satisfăcute prin Cuvântul care ne este adus prin Duhul Sfânt prin gura unuia sau altuia din mădulare. Poate să fie simplu vorbirea de neauzit a Duhului Sfânt în noi. Mulți dintre noi pot adevăra că unele din gândurile cele mai minunate despre lucrurile lui Dumnezeu în legătură cu Sfânta Scriptură s-au ridicat în noi în Adunare, fără să se fi auzit vreun ton. Deseori, foarte des, El vorbește foarte încet inimilor noastre în timpul acelei liniști dulce din străngerile laolaltă, care este lucrată de Duhul. Ah, de am avea urechi să auzim, inimi să primim ce vrea să ne arate Duhul Sfânt în astfel de momente! El este cu adevărat Învățătorul mare și capabil. El ne va conduce în tot adevărul; și El ne va călăuzi mereu, dacă Îi permitem. El este aici la noi în Adunare spre zidirea tuturor prin darurile pe care El Însuși le-a dat.

Domnul dă oameni în Adunarea Sa

Efeseni 4.7,8,11-16: 7 Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos. 8. De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robii robia și a dat daruri oamenilor“. ... 11. Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, 12. Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, 13. până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; 14. ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în

uneltirea rățcirii; 15. ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; 16. din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.

Însă din Efeseni 4 deducem o altă latură a acestei teme. Acolo citim iarăși despre daruri, însă este vorba despre daruri în legătură cu Capul Adunării, cu Acela care a plecat la cer, și nu ca în epistola către Corinteni, cu Duhul, care a coborât din cer. Capul înălțat este Acela care dă daruri oamenilor; și ni se spune, că „El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători”. El dă persoanele; oamenii înșiși sunt darurile Lui date Adunării Sale. De aceea există o diferență mică între darurile, despre care citim aici, și despre acelea, despre care citim în epistola către Corinteni. În epistola către Corinteni citim despre Duhul Sfânt, cum El dă printr-o persoană sau alta un cuvânt de cunoaștere, un cuvânt de înțelepciune sau ceva asemănător. El constrânge o persoană să se roage, și o altă persoană să procească, și așa mai departe. Acolo darul este chestiunea care va fi făcută, este acțiunea, este folosirea organului de vorbire în Adunare; dar aici în epistola către Efeseni, Domnul ca și Cap al Adunării dă anumite persoane spre binele Adunării. El a dat apostoli; Pavel și alții erau persoane reale, care au fost date ca să asigure construirea și creșterea Adunării.

În epistola către Efeseni nu ni se arată cum Duhul nevăzut lucrează sub diferite forme prin unul sau altul spre binele tuturor. Aici învățăm că o persoană deosebită primește de la Domnul un dar deosebit, și acest dar include responsabilitatea să fie folosit spre binele spiritual al întregii Adunări. Dacă Domnul, care a plecat din lumea aceasta, a dăruit unuia din noi un dar, atunci suntem răspunzători Lui, Celui care a dat darul acesta, direct de felul cum folosim acest dar. Va trebui să-I dăm socoteală, și acesta este motivul pentru care aici se vorbește despre Domnul ca și Cap. Apostolii, profeții și alții stăteau toți în legătură cu Capul, de la care ei își primeau utilitatea lor pentru Adunare. Mai târziu va trebui ca fiecare din ei să stea înaintea Domnului și Capului lor, ca să dea socoteală de ceea ce au făcut.

Noi nu suntem răspunzători față de Duhul Sfânt exact în același fel. Duhul Sfânt nu și-a ocupat locul în Adunarea de pe pământ ca să exercite domnia și autoritatea supremă, în afară de faptul că El are autoritatea proprie, deoarece El a ieșit de la Tatăl și de la Fiul. Așa cum Isaac prezenta simbolic pe Fiul, la fel robul lui Avraam simboliza pe Duhul. Însă Domnul Isus are autoritatea și puterea și domnia supremă peste toate, cele referitoare la Adunare, și El a oferit darurile Adunării, persoanele, care sunt responsabile față de El, ca ele [darurile] să facă desăvârșiți pe sfinți, ca ele să exercite slujba și ca ele să zidească trupul lui Hristos.

Astăzi noi nu mai avem apostoli. Apostolii de odinioară au murit toți, dar noi avem scrierile apostolice. Noi posedăm în scrieri tot ce trebuie știut și este necesar, căci apostolii și profeții au pus o dată pentru totdeauna fundamentul Adunării. Noi avem scrierile profeților și apostolilor. Luca era un profet; Marcu nu era apostol, dar era un profet. Acești doi profeți au scris părerea lui Dumnezeu despre viața lui Hristos, fiecare într-un scop deosebit în schema instruirii divine pentru Adunare. Astfel noi avem scrierile apostolilor și profeților ca bază pe care se sprijină Adunarea.

Evangheliștii

Nici evangheliștii nu lipsesc – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – printre darurile actuale ale lui Hristos date Adunării. Ei sunt aceia, care merg undeva și pretutindeni, ca să vestească Cuvântul. Filip era un evanghelist, și el a plecat din Ierusalim ca să vestească pe Hristos în cetatea Samaria, și după aceea a coborât spre pustie ca să vestească eunucului etiopian pe Isus. El era un om care stătea sub influența și călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, ca să facă pe Hristos cunoscut acolo unde Numele Lui nu era cunoscut. El era un dar, pe care l-a dat Capul, ca să plece în lucrarea în lume, prin care Hristos putea să zidească Adunarea Sa. Filip trebuia să caute pietrele pentru Stăpânul său, așa că ele puteau fi introduse în casa spirituală. El a căutat în cariera stricăciunii și ocării suflete moarte pentru Stăpânul său în scopul formării Adunării. În felul acesta evanghelistul aparține Adunării; el este un dar dat Adunării de către Capul ei; lucrarea lui este strâns legată cu creșterea Adunării. Dacă pe el îl interesează numai să primească de pe buzele unui om mărturisirea că el crede în Domnul Isus Hristos, și dacă apoi îl părăsește pe cel convertit și acesta trebuie să se descurce singur, atunci el nu-și face lucrarea pe deplin. Misiunea lui este să poarte grijă ca cel convertit să devină parte a trupului mărturisitor alcătuit din persoane pe pământ, care recunoaște Numele Domnului Isus Hristos. Evanghelistul nu ar trebui să neglijeze să-l instruiască pe cel câștigat în ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu a revelat ca adevăr despre Adunare.

Păstori și învățători

Păstori și învățători sunt necesari și pentru creșterea Adunării, și în enumerarea făcută aici se întâlnesc păstori înainte de învățători. Probabil darul de păstor și preot era deseori un dar dublu, care era unit într-o singură persoană, dar nu întotdeauna era așa. Păstorul este unul care păstorește oile lui Hristos, nu unul care se ridică și povestește multe lucruri banale despre înalta critică a bibliei și de obicei conduce pe ascultătorii lui într-un întuneric de ceață, unde ei nu-l pot înțelege. Sunt persoane care nu înțeleg nici ce spun și nici ce afirmă. Un om, care este un astfel de învățător, cu siguranță nu este păstor.

Păstorul, pe care îl dă Hristos, este unul care hrănește inimile sfinților Săi cu pâinea și apa vieții. Noi, cei care iubim pe Domnul Isus Hristos, înfometăm să învățăm ceva mai mult despre El. Nu este nimic pe care să-l prețuim mai mult decât un gând nou sau un punct de vedere nou despre harul Domnului Isus Hristos. Este dulce pentru noi, pentru că este vorba de El. Și păstorul știe și ne arată cum noi putem aduce pe Hristos în lucrurile vieții zilnice, în atelier, pe străzile aglomerate, în cămin, în diverse împrejurări, în care ne aflăm. Noi avem nevoie de indicații și de sfaturi referitoare la lucrurile practice, deoarece uneori creștinii tineri nu sunt așa de înțelepți cum ar putea fi, chiar dacă au intenții bune. Uneori, de exemplu, ei vorbesc despre Hristos în birou, în loc să-și îndeplinească obligația față de superiorul lor, și aceasta nu este nici înțelept și nici corect. Alteori vorbim cu oameni pentru a-i ajuta, și în loc să facem aceasta îi îndepărtăm de adevăr prin remarcile noastre nebune, și noi niciodată nu mai avem o ocazie nouă să le spunem ce ar trebui să le spunem. Suntem așa de neînțelepți și avem nevoie să fim învățați cum putem reprezenta pe Hristos în chip demn și aducător de câștig.

Păstorul este o persoană înțeleaptă, care îmi prezintă adevărul lui Dumnezeu și îl seamănă în mine așa fel că eu simt că acesta este tocmai cuvântul pe care mi-l doresc în împrejurările actuale. De exemplu, în seara aceasta noi suntem aici veniți din diverse împrejurări. Eu nu pot spune care adevăr ți se potrivește, și tu nu poți spune care adevăr mi se potrivește cel mai bine. Însă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu cunoaște nevoia mea și îmi aduce cuvântul potrivit cu ajutorul discuțiilor înțelepte avute cu alții, așa că eu recunosc imediat adevărul de care am nevoie. El își aruncă lumina pe cărarea mea. Darul de păstor este ceva de dorit.

Cum putem noi deveni păstori în Adunarea lui Hristos? Mă refer desigur într-o formă foarte simplă. Noi putem fi folositori în această lucrare dacă mai întâi dovedim că putem aplica la noi înșine adevărul lui Hristos, așa cum el este revelat în Cuvânt. Dacă am testat la noi înșine valoarea unui lucru, atunci îl putem recomanda cu toată încrederea și altora. Dacă găsim un pasaj în Scriptură, care ne ajută la adorare și în slujba pentru Hristos, atunci este absolut sigur că putem ajuta altora în același fel. De aceea putem recomanda cu încredere altora ceea ce am găsit bun pentru sufletul nostru propriu; și în felul acesta putem pășuna oile lui Hristos într-un fel simplu.

Învățătorii sunt daruri, pe care Capul Adunării îi folosește ca sfinții să înainteze în cunoașterea celor descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Creșterea trupului întreg

Fără a mai zăbovi la diferite alte daruri, doresc să îndrept atenția noastră spre referirea directă, care se face în pasajul acesta din Scriptură, la creșterea Adunării. În versetul 16 citim: „din care [acesta este Capul] tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste”. Aici sunt văzuți toți sfinții în unitatea trupului întreg, care își primește creșterea din cauza legăturii lui cu Capul din Cer. Aceasta dă o încurajare enormă. Dacă tu ești cu adevărat un mărturisitor al Domnului Isus Hristos și aparții aceluși un singur trup al lui Hristos, atunci ești inclus în acest curent al puterii vii, care este dat prin Capul creșterii spre bunăstarea tuturor.

Ni se spune că legătura între Cap și trup este așa de strânsă, așa de adâncă, așa de extinsă, că „fiecare încheietură” și „fiecare parte” sunt incluse. Urmare acestui fapt este asigurată bunăstarea spirituală a întregului și a fiecărei părți. Din aceasta rezultă, că în mod normal fiecare mădular ar trebui să contribuie la binele și activitatea întregului trup al lui Hristos. Noi avem nevoie unii de alții și suntem necesari pentru toți cei care sunt mădulare împreună cu noi.

Când un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el. Cât de important sunt eu deci pentru frații mei și pentru surorile mele! Faptul că sufletul meu stă în contact cu Domnul viu în glorie, va avea efect folositor pentru toți care sunt în Adunare. Să presupunem de exemplu că eu merg la frângerea pâinii cu sentimente rele în inima mea, se poate ca să mă așez și nu spun nici un cuvânt, ci în mine este un foc care mocnește de gânduri rele. Eu sunt pentru

fiecare frate și pentru fiecare soră, care sunt acolo, un obstacol mut la adorare și la rugăciune. În această stare ar fi trebuit mai bine să nu vin. Ar fi trebuit să mărturisesc acest păcat. Ar fi trebuit să-l fi adus înaintea Domnului în cămăruța liniștită. Ar fi trebuit să nu vin necurățit în Adunarea sfântă. Ce vreau să arăt, este, că fără ca eu să spun un cuvânt este posibil ca prin eșecul personal să deranjez adorarea lui Dumnezeu în toată strângerea laolaltă. Aceasta este din cauză că fiecare parte a trupului contribuie la acțiunea întregului. Această constatare se referă la surori și la frați, la tineri și bătrâni, la fiecare parte a acestei construcții minunate, pe care Domnul o ridică și o întărește. Noi toți suntem legați unul de altul așa fel că dacă la o persoană ceva nu este în ordine, aceasta are influență rea asupra altora.

Reciproca este de asemenea adevărată. Dacă eu vin și sufletul meu este fericit în Domnul, dacă vin și sunt gol de mine însumi și plin de Duhul Sfânt, dacă vin și inima mea este plină de laudă, ca să ador pe Dumnezeu și să-mi amintesc de Domnul în moartea Sa, atunci strălucirea acestei bucurii lăuntrice se răspândește peste ceilalți. Eu nu trebuie să fac cunoscut aceasta, Duhul Sfânt este prezent ca s-o împlinească și să facă realitate „după lucrarea fiecărei părți în măsura ei”. Starea mea corectă este necesară la desăvârșirea întregului; și în această necesitate constă responsabilitatea fiecăruia.

Responsabilitatea fiecăruia în parte

În 1 Corinteni 3 găsim de asemenea această temă a responsabilității prezentată sub aspectul creșterii Adunării. Ar trebui să ne amintim ce responsabilitate stă pe fiecare mădular al trupului lui Hristos în această privință. Aceasta se referă la aceia care ajută sau fac o lucrare sub o formă oarecare. În capitolul acesta se găsesc multe îndrumări despre acest punct, însă eu pot să mă ocup numai pe scurt cu aceasta. Voi puteți studia capitolul într-o oră de liniște. La începutul capitolului apostolul vorbește sfinților din Corint într-un fel cam ciudat. El spune că el nu le poate scrie așa cum dorește. Starea lor spirituală îl împiedica s-o facă. Trecuseră trei sau patru ani de când i-a părăsit, și ei ajunseseră acum într-o stare tristă de dezordine. Și în loc să-i hrănească cu carne ca pe creștini maturi, trebuie să le dea lapte, ca sugarilor. Există un motiv pentru această stare joasă și pipernicită. El scrie: „N-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos.”

Carnea împiedică creșterea spirituală

În ce consta motivul pentru aceasta? Ce era fals în Corint? De ce au rămas așa de în urmă în creștere? Ei au uitat că acum, ca mădulare ale trupului lui Hristos, aparțineau unei clase cu totul noi de persoane. Relațiile lor unii cu alții erau noi. În Adunare ei nu mai trebuiau să fie stăpâniți de responsabilitatea lor lumească de odinioară și de căile lor lumești. Era un etalon nou, căci ei aparțineau acum lui Hristos. Și cu toate acestea au acționat ca oamenii din lume. Erau influențați de motive carnale, și între ei era ceartă și sciziune. Diferențele de păreri au luat naștere prin ceva care într-o oarecare măsură părea demn de laudă. Ei nu se puteau uni cu privire la meritele conducătorilor și învățătorilor lor. Ei aveau înaintea lor în Adunare diferite persoane excelente. Desigur cunoșteau bine pe apostolul Pavel, care a fost aproape 18 luni între ei, ca să-i învețe Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo era și Apolo și Chifa. Sfinții s-au legat

de acești conducători într-un duh de prețuire și devotament, dar care s-a transformat în rivalitate. Unul spunea: „Eu sunt al lui Pavel”, un altul: „Eu sunt al lui Apolo”, și un al treilea spunea: Eu nu aparțin nici unuia dintre voi, eu aparțin lui Hristos”, și chiar prin felul acesta s-a format un partid.

Deci în timp ce nu era o sciziune publică, existau totuși partide în Adunare. Și acest duh de partidă era tocmai aceea cu care ei erau obișnuiți în zilele când nu erau întorși la Dumnezeu. Drept urmare Adunarea din Corint avea cercurile ei de învățătură; unul stătea cu toată inima de partea învățătorului lui și altul de partea învățătorului lui, și astfel ei au introdus în Adunare aceste diferite puncte de vedere și sentimente. Ei urmau pe bărbații cu influență; ei nu priveau la Hristos ca și Cap al trupului întreg. Când unul spunea: „Eu sunt al lui Hristos”, aceasta înseamnă: „Eu am primit pe Hristos într-un fel cum voi ceilalți nu L-ați primit”, el făcea pe Hristos Cap al unei partide în loc de Cap al Adunării. Râvna lui nu era conform cunoașterii divine. Adevărul era, că ei au permis caracterului lumesc și egoismului să ia locul pe care Hristos ar trebui să-l aibă în inimi. Ei erau carnali, și de aceea ei trebuiau hrăniți cu lapte. Ei nu puteau înțelege adevărul lui Dumnezeu, pe care apostolul li l-ar fi făcut cunoscut cu plăcere. Și dacă o persoană nu primește adevărul lui Dumnezeu, ea nu crește „în toate privințele spre Hristos, care este Capul”. Ea nu face nici un progres în lucrurile spirituale, și astfel are loc un eșec în responsabilitatea personală.

Creșterea spirituală în particular și în comun depinde de ascultarea ta față de Cuvântul lui Dumnezeu. Avem un exemplu în Biserica de la început, despre a cărei creștere citim următoarele:

Faptele apostolilor 9.31: Deci toate adunările din toată Iudeea și Galileea și Samaria aveau pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului; și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt.

Biserica se înmulțea, și această creștere era urmarea unei umblări cu credincioșie. Este important să se țină seama de această interdependență între creșterea spirituală și umblarea cu credincioșie. Umblați voi ca mădulare ale trupului lui Hristos în despărțire de lume? Voi știți foarte bine că lumea și Hristos nu pot merge împreună. Voi știți că dacă vă dedicați party-ului, cluburilor și întrunirilor lumești, primiți imediat o repulsie împotriva Cuvântului lui Hristos și curând nu veți mai avea nici o plăcere de Hristos Însuși. Veți fi întrebați: „Ce s-a întâmplat cu voi?” Voi spuneți: „Nu știu”. Dar voi știți; este rezultatul legăturii voastre; ați lăsat să se strecoare în inima voastră dragostea pentru practicile lumești, și aceasta distruge părtășia voastră cu Domnul. Nu mai iubiți citirea Bibliei; voi înșivă nu mai citiți Cuvântul lui Dumnezeu și nu-l citiți nici împreună cu alții. Voi nu vegheați în har și adevăr. Care este cauza? Pentru că voi ați apucat-o pe căile lumești și obiceiuri carnale. Aceasta este starea pentru care apostolul mustra Adunarea din Corint. Și pasajul cuprinde un cuvânt de atenționare pentru toți care au fost instruiți în adevăr, ca ei să nu trebuiască să împiedice creșterea Adunării și înmulțirea ei la număr ca întreg prin eșecul lor personal practic.

Lucrări care rezistă la foc

Acum, în ultima parte a capitolului, Pavel vorbește despre învățătură și slujire în Adunare. El vorbește despre faptul, că el a pus temelia (1 Corinteni 3.10). El însuși a pus temelia în Corint, și temelia era Isus Hristos. După aceea au venit alte persoane și au adus diferite învățături, ele au clădit pe temelia apostolică. Dar unii din lucrători, unii din conlucrătorii lui Dumnezeu din Adunarea din Corint nu au zidit cu înțelepciune. Ei nu au slujit sfinților cu credincioșie, ei nu aveau pe Domnul înaintea lor, ca să călăuzească lucrarea lor; și ei nu au folosit materialul corect, și anume adevărul lui Dumnezeu, în lucrarea lor! Și apostolul îi atenționează cu privire la acești lucrători incorecți și neveritabili.

Dacă contribuim în Adunare în vreun fel la zidirea sfinților, atunci să luăm seama ce zidim, deoarece Hristos dorește să aibă o Adunare curată, sfântă și fără pată, pe care vrea s-o prezinte Lui Însuși. Și dacă introducem ceva în construcție, El va verifica lucrarea noastră, ca să constate dacă ea este bună. El o verifică prin foc. Apostolul tratează această temă în vorbire simbolică, unii clădesc pe această temelie aur, argint și pietre prețioase, alții lemn, fân și paie. În ziua lui Hristos El va verifica lucrarea fiecăruia, ca să arate public ce natură are ea. Focul va verifica lucrarea fiecăruia, și unele din acestea vor dispărea, deoarece sunt numai lemn, fân și paie. Aurul, argintul și pietrele prețioase vor rezista la foc. Și numai ceea ce este din Cuvântul lui Dumnezeu va rezista focului judecării Sale, a ultimei Lui verificări.

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu netrecător, și dacă eu adâncesc în inimile celor care sunt creștini ca și mine adevărul lui Dumnezeu, pe care îl conține Cuvântul Său, lucrarea va rămâne în picioare. Dar dacă aduc gândurile și părerile proprii, lucrarea va dispărea în ziua judecării. Fiecare să fie atent ce face în Adunarea lui Dumnezeu. Este ceva îngrozitor să pui o piatră de poticnire în calea unuia dintre cei mai mici, care aparțin lui Hristos, ca să cadă peste ea. Unii trăiesc în împrejurări grele, pe care trebuie să le învingă zi de zi, și în orice moment ei ar putea aluneca și cădea. Ce fac eu? Le întind eu o mână ajutătoare și le dau o lovitură? Dacă vreau să le dau un sfat ajutător, atunci trebuie să le dau ceea ce Dumnezeu a scris. Dacă nu țin seama de acest lucru, probabil le voi produce mai multă pagubă decât le fac bine; și această lucrare a mea va arde.

Dar acolo sunt și lucrători buni, despre care apostolul vorbește. Lucrarea lor va rezista încercării, atunci când va veni Stăpânul, și El va spune: „Bine, rob bun și credincios”. Ah, haideți să dorim să fim lucrători buni în ochii Domnului Isus, lucrători credincioși în slujirea Domnului nostru! Dacă încerci să ajuți unei persoane aflate în nevoi sufletești, la ce folosește să-i citești ceva din Shakespeare sau Milton? O astfel de literatură poate fi bună în anumite lucruri, referitoare la lumea aceasta. Dar folosul Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu este acela, că te păstrează credincios față de Hristos, despre care vorbește Cuvântul. Ajută deci acestui om cu ceea ce este plin de conținut și bun, și tu vei primi răsplata cuvenită. Un om, care dorește să facă o lucrare bună, alege cel mai bun material pentru această lucrare.

Alături de cea de-a doua grupă de lucrători, ale căror lucrări vor arde, ei înșiși însă vor fi salvați, este și o a treia grupă. Acestea sunt persoanele rele și îngrozitoare, care pătează

Templul sfânt al lui Dumnezeu, care aduc în Adunarea lui Dumnezeu învățătură falsă și otrăvită. Nu se spune nimic despre lucrările lor, dar apostolul spune un cuvânt grav despre astfel de oameni: „pe acela îl va distruge Dumnezeu”.

Concluzie

Am schițat foarte sumar această temă a creșterii Adunării. Dar să ne gândim întotdeauna, că este o lucrare divină, care are loc în legătură cu zidirea Adunării. Această lucrare este infailibilă și nu poate fi distrusă. Ea va continua, în ciuda eșecului nostru. Dar există și lucrarea fiecăruia în parte, unde noi toți avem o responsabilitate. Așa pe cât este de sigur că noi aparținem acestei Adunări a lui Dumnezeu, la fel de sigur purtăm responsabilitatea pentru frații noștri și pentru surorile noastre, ca să le ajutăm, să le facem bine, să purtăm grijă ca ei să înainteze în ceea ce este al Domnului Isus Hristos. Domnul așteaptă aceasta de la fiecare din noi. Din pricina Numelui Său, prin harul Său să facem ce putem.

Prelegerea a 6-a „The Church Growing und Multiplying“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra